

Bledulky

Když na Vysočině každý rok v březnu roztaje sníh, promění se v ledovou vodu horských potůčků a předá svoji bílou barvu bledulím na jejich březích. Ty dokážou vystrčit svá poupata na světlo i skrze sněhovou pokrývku a rozkvetou dříve než většina jiných květin. Ne vždycky ale vypadaly jejich květy tak, jako dnes. Kdysi dávno byly celé čistě bílé a ostatním jarním květinám byly jenom pro smích.

Elegantním sněhobílým sněženkám připadaly příliš tlusté. Žluté petrklíče nebo jasně fialové podléštky se jim zase vysmívaly, jak jsou staromódní a jak smutně vypadají v těch nemožných čistě bílých širokých sukních. A co hůř – když se v době jejich květu na pár dnů vrátila zima a znovu napadl sníh, marně pak ukazovaly svoje květy. Nebylo je nad sněhem vůbec vidět a žádná včelka si jich ani nevšimla. A tak byly bledule stále smutnější a smutnější.

Jednoho roku přišla tuhá zima a napadla spousta sněhu. Na jaře ho sluníčko nestačilo všechen rozpustit, ale včelky už se probudily ze zimního spánku. Většina květin tou dobou ještě spala pod bílou peřinou a jenom poupata bledulí smutně a nesměle vykukovala ven. Včelky z toho byly celé nešťastné, protože neměly co jíst. A tak ta nejmělejší z nich vylétla vysoko na oblohu.

„Sluníčko, sluníčko, cos nám to udělalo?“ hořkovala. „Proč jsi nás letos probudilo dřív, než jsi rozpustilo sníh a předalo dost světla a tepla květinám, aby mohly rozkvést?“

„Copak já za to můžu?“ ohradilo se sluníčko. „To teplý jižní vítr vás probudil v době, když tady ještě zima zapomněla spousta a spousta sněhu. Zimě s větrem si stěžujte, ti za to mohou.“

„Jak si jim můžeme stěžovat, když letošní zima už je pryč a ta příští přijde až za dlouho. A i ten vítr přestal foukat a než znovu začne, tak tu zatím všechny pomřeme hladý.“

„Proč byste měly umřít? Vždyť bledulky už mají poupata venku. A hned zítra jim moje paprsky otevrou květy.“

„Tobě se to lehkou říká,“ bědovala dál včelka. „Copak máš dost síly na to, abys do zítřka rozpustilo všechen sníh? A když ne, jak máme na sněhu najít jejich bělounké květy! Vždyť ty si také nevšimneš labutě, když letí po obloze s bílými beránky za zády. A to už řadu let máme strach, aby bledulky vůbec rozkvetly. Jsou tak smutné z toho, jak vypadají, že se jim už ani kvést nechce.“

„Ale co já s tím mohu dělat? Ať se budu snažit sebevíc, tak rozpustit do zítřka všechen sníh stejně nedokážu. A probudit tak rychle ostatní květiny, to je zhora nemožné. Ale teď mne napadá, že bledulky bych možná rozveselit dokázalo. A tím bych vlastně pomohlo i vám.“

„A jak to chceš vlastně zařídit?“ zeptala se včelka.

„Nebud' moc zvědavá, počkej do zítřka a uvidíš,“ odpovědělo sluníčko a dodalo: „Teď leť raději dolů a spolu s ostatními včelkami vyříd' všem bledulím: ‚Zítra nerozkveťte hned ráno, ale počkejte s tím až do oběda.‘ A pospěš si, večer se blíží, tak ať stihnete vyřídít můj vzkaz.“

Včelka se už raději na nic dalšího neptala. Vrátila se zpátky na zem, aby společně s ostatními vyřídila bledulím tu zprávu od sluníčka.

Po chladné noci následoval krásný a jasný jarní den. Slunce svítilo už od rána a obloha byla jako vymetená. Bledulky si ale podle rady dávaly s kvetením na čas. A tak jen natahovaly svá poupata vzhůru a hřály je na slunci. To mělo během dopoledne dost času k tomu, aby svými paprsky pozlatilo konce jejich poupátek. Když si konečně bledulky všimly, že stíny se začínají prodlužovat, honem rozkvetly a sklonily poháry svých květů dolů k zemi. Na památku od sluníčka jim ale zůstaly na špičkách květů z vnější strany malé zlaté skvrny, šest zářivých žlutých teček na každém kvítku.

Včelky už byly moc a moc hladové a netrpělivě čekaly, co se stane. Pak ale uviděly tu nádheru. Žluté konce všech květů se rozsvítily nad sněhem a zvaly včely i další hmyz: „Tady jsme, přijďte k nám na návštěvu, pojdte si pochutnat na našem sladkém nektaru.“ A včelky se tak konečně dočkaly slíbené pomoci.

Těm největším parádnicím pouhých šest žlutých teček nestačilo. Odpoledne sice rozkvetly, ale svoje květy dál otáčely směrem vzhůru. Myslely si, že zezlátnou celé a že se budou potom žlutě lesknout jako zářící květy blatouchů nebo orsejů. To však neměly dělat. Nejenže sluníčko už dávno mělo jiné starosti, ale večer přišel ledový vítr, obloha se zatáhla těžkými černými mraky a začalo chumelit. A do neskloněných květů napadal mokrý sníh a celé je poničil.

Od těch dob zdobí květy bledulí zlatožluté skvrny a lákají hmyz k první jarní hostině. A bledule, jakmile rozkvetou, hned skloní svoje květy dolů k zemi, aby je nepřekvapila případná sněhová nadílka. Vlastně je svěsí ještě kvůli něčemu jinému. Všimli jste si, kde rostou ty nejhezčí trsy bledulí? No přece na břehu potůčku, s květy skloněnými nad jeho hladinu. To proto, aby si mohly ve vodním zrcadle prohlížet svoji krásu.